
Mededelingenblad van het Sint Jozefkoor

November 2015, jaargang 25, nummer 3

Op deze plaats stond 25 jaargangen lang traditiegetrouw het voorwoord van onze voorzitter. Tot nu toe 82 keer.

Het woord van Theo, uitgesproken door Cor, zijn zwager, in de eucharistieviering bij Theo's afscheid op 30 oktober willen we hier beschouwen als zijn definitieve voorwoord voor ons blad.

We laten Theo nog éénmaal aan het woord.

Lieve mensen

“Het allerliefste had ik hier zelf willen staan om deze woorden uit te spreken en dan - zoals ik gewend was - uit de losse pols nog wat te zeggen tegen jullie allemaal.

Helaas is dat niet mogelijk en moet ik het dus op een andere manier doen. Op schrift. Eén voordeel voor jullie: dan duurt het niet zo lang.

Hoewel ik altijd heb gedacht honderd jaren oud te zullen worden, is dat cijfermatig gezien niet gelukt. Echter.....de dagen lekker lang gemaakt en zinvol proberen in te vullen (stil zitten was niet mijn sterkste kant) en er voor mijn gevoel uitgehaald te hebben wat erin zat, zie ik dat toch anders. De nachten schoten er wel eens bij in, waren vrij kort en ik deed vaak het licht uit. Zo bezien heb ik, denk ik, die honderd toch wel gehaald of misschien zelfs wel overschreden. Nu heb ik dan definitief het licht uitgedaan

en kan ik met een grote glimlach terugkijken op een prachtig leven.

Lieve Han, van jou kreeg ik de ruimte om al mijn hobby's en de daarbij behorende bestuurlijke functies binnen de desbetreffende verenigingen, wat ik maar heel normaal vond, om op me te nemen. Op een gegeven moment kwamen we op een aantal van ik geloof dertien uit. Toen ben ik toch wel wat gaan schrappen of liever gezegd aan het afbouwen gegaan. Schrik niet; ik ga ze hier niet allemaal opnoemen en beschrijven. Bij al mijn activiteiten heb ik altijd mijn ziel en zaligheid erin gelegd, maar zal ongetwijfeld daarbij ook wel eens fouten hebben gemaakt. Ik hoop dat jullie mij dat kunnen vergeven.

Verantwoordelijkheid nemen en organiseren zat nu eenmaal in mijn bloed. En niet alleen in die van mij, na wat later bleek, maar ook bij onze drie kinderen, die we samen kregen. Het deed mij goed dat te zien en maakte me erg trots. We hebben het zo gek nog niet gedaan, denk ik maar. We waren, bijna veertig jaren, een prachtig gezin en iedereen mocht er van mee genieten. Die gedachte moet jullie sterken om ook zonder mij door te gaan. Naast de onvoorwaardelijke liefde en respect voor elkaar hebben we elkaar de ruimte gegeven om te kunnen zijn wie we waren en zoals we waren. (en dat zal met mij niet altijd meegevallen zijn)

Van die ongeveer dertien hobby's zijn er twee overgebleven die ik absoluut niet los kon laten. Op de tweede plaats het morrisdansen en met stip genoteerd het Sint Jozefkoor. Dat laatste was duidelijk méér dan een hobby voor mij. Dit alles op de manier, in de geest zoals Theo Driessen het toendertijd voor ogen had.

We hebben een aantal jaren geleden een CD gemaakt met die prachtige Gregoriaanse gezangen behorende bij een uitvaart. Gekscherend merkte ik tegen de wat oudere

zangers op dat zij zich geen zorgen hoefden te maken en dat wij: onze Jos, Hans en ik, als jongsten van het koor nog wel voor hen konden zingen als het zover was. Die CD bewaren we wel voor onze eigen uitvaart. Hoe anders kan het lopen. Ik bof, want bij mij wordt er nu toch nog live door ons / mijn Sint Jozefkoor, waar ik oorspronkelijk tijdelijk, maar ondertussen zo'n 37 jaren voorzitter van mocht zijn, gezongen.

Hebt U behoefte om mee te zingen? Graag
Zit U liever te luisteren en wat te mijmeren? Ga gerust U gang.

Tot slot nog dit:

Ik weet niet waar de Hemel is. Er wordt gesproken ergens hierboven of zoiets. Ik hoop dat ik daar dan mag binnentreden.

Maar zit de Hemel ook niet gewoon in ons hart?

‘Mooi zijn de stromen die komen uit de bron van ons Hart.’

stond geschreven op de muur als je in het Radboud UMC op de afdeling oncologie uit de lift kwam. En zo is het! Vandaar op mijn verzoek géén bidprentjes, die verdwijnen bij de meeste mensen trouwens toch maar vaak bij het oud papier.

Als het goed is, is de pastoor op mijn verzoek in het wit en zijn jullie niet al te donker gekleed.

Laten we er samen, in de geest van mijn leven hier op aarde, een feestelijk afscheid van maken.”

Theo Bastiaans,
voorzitter.

Als voorbereiding op zijn uitvaart heeft Theo een paar keer gesproken met pastoor Seidel. De pastoor kon die dag helaas niet aanwezig zijn. Hij maakte de preek voor deze uitvaartviering, die werd voorgelezen door diaken De Vries.

Preek

“Ik ga niet dood, ik wil leven.”

Niet alleen de laatste jaren van zijn leven was Theo vol levenslust, maar eigenlijk altijd al. We kennen hem als een energieke, sterke man, echtgenoot, vader, opa, leraar, in deze kerk als koorzanger en voorzitter van ons Jozefkoor, en dat zijn de belangrijkste in een rij van activiteiten waar Theo zich helemaal aan gaf. Levenslust. Doorzetten en er voor gaan. We horen het van de familie ook in de toespoken.

Hoezeer dat karakter in hem geworteld was, hebben we allemaal de afgelopen jaren gezien. Theo was ziek, maar niet zielig. Integendeel. “Ik voel me nog steeds prima” zei hij dan en dus: doorgaan. Alsof er niks aan de hand was. Tot het laatste toe.

Donderdag 22 oktober werd Theo thuis bediend: gezalfd en de Communie ontvangen. Ja, nu was hij er wel aan toe, dat stukje extra kracht van boven. Maar vooraf eerst nog werken aan deze uitvaartviering, en als hij op dat moment niet toevallig had zitten eten, liefst zelf gewoon de deur openmaken. Dezelfde krachtige handdruk als altijd. Dezelfde krachtige stem. In alles uitstralend: Ik ga niet dood, ik wil leven.

Uiteindelijk staat het boven de rouwbrief en ook op dit boekje. Non moriar sed vivam. Ik zal niet sterven maar leven. Een vers uit het Graduale, het boek waarin de gregoriaanse gezangen staan. Theo had het al klaarliggen als thema voor zijn uitvaart. Een tekstje uit de Paaspsalm 118, en een vast geloof voor hem persoonlijk, en een levensmotto om altijd door te gaan. Door die gelovige houding had en heeft de dood geen macht over hem.

Theo ontving de kerkelijke onderscheiding Pro Ecclesia et Pontifice. Het mooie was dat Theo als koorzanger niet alleen 'een trouw kóorzanger' was, hij zong niet alleen 'om het zingen'. De inhoud van wat er gezongen wordt, was voor hem in al die jaren tot leven gekomen – zoals de geest van het hele koor ook is. Gregoriaans, de eeuwenoude muziek voor de kerkelijke liturgie, neemt je mee, nam ook Theo mee, op de woorden die gezongen worden, naar een diepte van het hart. Het legt op dat niveau een rotsvast fundament voor de tijd dat je er echt op moet bouwen. Theo was een man met een stoere buitenkant, sterk en zelfbewust. Maar van binnen had hij ook een gevoelig, klein hart. En daarin was door al die jaren zingen en bidden, een diepe overtuiging gegroeid. Waardoor hij zich kon gaan herkennen in de woorden van gezangen, maar ook in het evangelie dat hij voor deze dag zelf uitkoos. Zoals daar staat: "Deze ziekte voert niet tot de dood." Zo voelde hij dat ook. Ik zal niet sterven. Want ik geloof. Zoals Marta zegt: "Ja, Heer, ik geloof vast dat Gij de Messias zijt, de Zoon Gods, die in de wereld komt." En op momenten dat Theo het heus moeilijk had, diep van binnen, gaf dát hem moed en kracht, wetend dat hij zou blijven leven. Met Pinksteren dit jaar bijvoorbeeld, kreeg hij echt troost van de Geest, zo zei hij me dan zelf - heel stilletjes - naderhand. Zo'n ervaring had hij nodig, om het

vol te houden en te geloven. Te geloven in een hemel, hoe die er ook uitziet, maar in ieder geval in een plaats van leven. Een plaats van Requiem Aeternam - van eeuwige rust - het Paradijs waarnaar de engelen hem begeleiden. Een eeuwig Pasen. Een plaats van liefde, zoals de eerste lezing zegt. Ja voor Theo stond vast: waar liefde is, is God. Ubi caritas et amor, Deus ibi est. Hij had God al leren kennen in de liefde op aarde, voor zijn geliefde vrouw, voor zijn geliefde kinderen en kleinkinderen en ook tot bijvoorbeeld de zangers van 'zijn' Jozefkoor. Tegelijkertijd groeide zijn geloof dat in 'de hemel' bij God, de Liefde nóg grootser en volmakter zal zijn.

Wij delen vandaag in het leven, door samen te vieren, de Eucharistie op te dragen voor Theo en te zingen en te geloven. En om te bidden voor zijn geliefden. Hij zegt tegen ons allen vandaag als het ware: Kom op! Blijf geloven. Wij zullen niet sterven, maar leven! Het is de reden waarom we bij hoge uitzondering witte gewaden dragen in deze H. Mis. Op uitdrukkelijk verzoek van Theo geen zwart van de dood, maar wit van het leven. Als getuigenis van paasgeloof.

Pastoor Seidel

Rooster

advent 2015 tot de veertigdagentijd 2016

Za.28-11 geen repetitie
Zo.29-11 eerste zondag van de advent JAAR C
Za.05-12 repetitie
Zo.06-21 tweede zondag van de advent
Za.12-12 repetitie
Zo.13-12 derde zondag van de advent
Za.19-12 repetitie
Zo.20-12 vierde zondag van de advent
Do.24-12 Kerstavond LET OP: De tijden veranderen
19.30 uur inzingen
20.00 uur kerstliederen
20.30 uur H.Mis
Vr.25-12 Eerste Kerstdag
Za.26-12 geen repetitie
Zo.27-12 H.Familie repetitie om 8.45 uur
Za.02-01 repetitie
Zo.03-01 Openbaring des Heren
Za.09-01 repetitie
Zo.10-01 Doop van de Heer
Za.16-01 repetitie
Zo.17-01 Tweede zondag door het jaar
Za.23-01 repetitie
Zo.24-01 Derde zdhj
Za.30-01 geen repetitie
Zo.31-01 Vierde zdhj
Za.06-02 repetitie
Zo.07-02 Vijfde zdhj (carnaval)

Verjaardagen

December	05	Pierre v.d. Eijnden
	15	Marion Dings
	31	Jos Leenen
Januari	28	Antoon Wijnen

Bestuur, dirigent en leden feliciteren jullie van harte en wensen jullie een fijne verjaardag toe.

Theodorus (Godsgeschenk)

Flierefluiter voor God, voor den duvel niet bang
Dansend en zingend en lachend de wereld door
Dubbel en tripel, uitbundig zijn leven gevierd

Standvastig, bevlogen, gelovig het leven omarmd
Veelzijdig, met humor als wapen, een ijzeren wil
Van buiten luidruchtig soms, schaterend, hart op de tong

Van binnen begeesterd, gevoed door verstillende kracht
Kinderlijk dankbaar voor al wat er kwam op zijn weg
Deo Volente, tot morgen, als God het belieft

Pro Deo gezongen, zo hoorde zijn gregoriaans
Doorleefd, met plezierige ernst, een zingend gebed
En zingend telt dubbel, dus zing maar, dan bid je voor twee

Flierefluiter voor God, voor sterven niet bang
De poort daar staat open voor Theo, hij kan er zo in
Dansend en zingend en lachend de hemel door

Jos Leenen 30 oktober 2015